

Witte Donderdag

'Beker en brood'

Orgelspel

Inleiding en bloemstuk

Meditatie rondom Marcus 14:22-24

Wat het leven ons brengt aan vreugde, aan verdriet, hoe weinig hebben we dat zelf in de hand. Meestal leven we wel zo, alsof het onze eigen inbreng is die de loop van ons leven bepaalt – in deze tijd komt dat andere, diepere besef weer boven: uiteindelijk zijn wij (ben ik) niet 'in control'.

Wat het leven ons brengt, – de bijbel gebruikt daarvoor het beeld van de beker. 'Mijn beker vloeit over', staat er in de psalm. Zo uitbundig lacht het leven ons soms toe. Maar soms is de beker die we te drinken hebben bitter, zoals ook voor Jezus. In de laatste nacht van zijn leven, wakend in de olijfgaard, was hij angstig en onrustig, zelfs dodelijk bedroefd. 'Vader, neem deze beker van mij weg,' bad hij, 'Maar laat niet gebeuren wat ik wil, maar wat u wilt.'

We hebben allemaal onze eigen beker, ons eigen levenslot. Vaak zijn zoet en bitter gemengd. Maar soms staan we op een punt dat we denken: 'Wat er nu in mijn beker zit, dat lust ik niet. Dit drink ik niet op!' Maar dat gaat niet, dat weten we ook wel. Je kunt jouw beker niet ruilen voor een andere, hoe graag je ook zou willen. Dit is jouw eigen beker, de beker waaruit jij drinkt.

Inruilen kan niet, maar het maakt wel verschil hóe je eruit drinkt. En dan kom ik bij dat andere verhaal over Jezus en een beker. Het gaat over de laatste keer dat hij met zijn vrienden aan tafel ging:

Terwijl ze aten, nam hij een brood, sprak het zegengebed uit, brak het brood, deelde het uit en zei: 'Neem hiervan, dit is mijn lichaam.' En hij nam een beker, sprak het dankgebed uit en gaf hun de beker en allen dronken daaruit. Hij zei tegen hen: 'Dit is mijn bloed, het bloed van het verbond, dat voor velen vergoten wordt.'

Dit moment spreekt van de diepe verbondenheid van Jezus en zijn vrienden en van zijn diepe verbondenheid met God. De tafelgenoten drinken allemaal uit dezelfde beker en wat ze samen drinken dat is niets anders dan Liefde (met een hoofdletter). Liefde maakt het verschil. Geworteld in de liefde van zijn vader, met een hart vol liefde voor zijn vrienden, voor alle mensen, kon Jezus de weg gaan die hij ging.

In deze periode wordt van ons gevraagd om zo veel mogelijk thuis te blijven. We kunnen vanavond de avondmaalsbeker niet doorgeven. Ook kunnen we geen bakje koffie doen bij iemand die wel wat steun kan gebruiken. Of vrienden uitnodigen om het glas te heffen als er iets te vieren is. Juist nu we zo op onszelf worden teruggeworpen – alleen of met onze huisgenoten – kan de diepe verbondenheid met anderen, met God, ons dragen. Hoe kan ik, terwijl ik op mezelf ben, tegelijkertijd verbonden zijn met anderen? En dan gaat het niet alleen om alle telefoontjes, mails en

kaarten waarmee we elkaar proberen vast te houden. Ook in de rust en stilte van ons huis, van ons hart, zijn we geworteld in de gemeenschap van God en mensen.

Zo ervoer ook Dietrich Bonhoeffer het. Vandaag, 9 april, is het precies vijfenzeventig jaar geleden dat hij in nazi-Duitsland geëxecuteerd werd vanwege hoogverraad. Voor zijn executie heeft hij twee jaar gevangen gezeten. In de afzondering van zijn gevangenschap schreef hij voor zijn geliefden thuis een gedicht. Misschien kent u het van oud en nieuw. Voor de benarde situatie waarin de wereld zich op dit moment bevindt, kunnen we niet weglopen, beseft hij. We hebben geen keus dan

de bittere beker (aan te nemen),
met leed gevuld tot aan de hoogste rand.

Maar wat hem en vele anderen draagt, ook daarover schrijft hij.

Door goede machten trouw en stil omgeven,
behoed, getroost, zo wonderlijk en klaar,
wil ik met jullie deze dagen leven
en samen opgaan naar het nieuwe jaar.

Door goede machten wonderbaar geborgen,
verwachten wij getroost wat komen mag.
God deelt met ons de avond en de morgen
en vast en zeker elke nieuwe dag.

Orgelspel

Kaarsjes aansteken bij de beker: hoe ervaar jij gemeenschap in deze tijd?

We bidden het Onze Vader

Zegen

Lied uit de Mattheüs-Passion 'Befiehl du deine Wegen'